

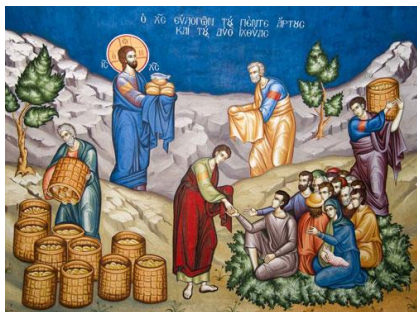
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΞΥΡΩΠΟΥ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΑΓΟΙ»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΞΟΡΤΗΝ
Φλώρου και Λάουρου μαρτύρων, Λέοντος και Ερμού.
Ανακομιδή λειψάνων Αρσενίου οσίου Του εν Ήάρω.
Έτος 6^{ον} Τεύχος 260

**Ομιλία του Οσίου πατρός ημών Βασιλείου
Επισκόπου Σελευκείας, με θέμα τους εκ των
πέντε άρτων τραφέντας πεντακισχιλίους.**

Επαινώ μεν τον πόθο της φιλομαθείας, αποδέχομαι δε τον βαθμόν της φιλοθείας. Και γνωρίζω ποιος σας εμφύτευσε τον εξάιρετον αυτόν ζήλο. Γνωρίζω τον εκπαιδευτή της αρετής σας, τον πατέρα και συγχρόνως ποιμένα και ιατρόν και κυβερνήτην. Αυτόν που διαπρέπει στην ευαγγελική ζωή, και πνέει

χάριν αποστολικήν. Αυτόν ο οποίος σας χειραγωγεί προς τους ουρανίους λειμώνες με πνευματικά σαλπίσματα, ως θησαυρός πνευματικών εννοιών που είναι. Την έμψυχον εικόνα της φιλανθρωπίας, αυτόν που υπερέβη την πραότητα του νόμου και είναι ανίκητος από τον θυμόν, λάμπει δε από σοφία, και στεφανώνεται με αρετές.

Αλλά πολύς ο πλούτος της αποτροφής σας κατά του θανάτου, και το πλάτος της φιλομαθείας σας, όπως είπα. Κι εγώ πώς να σας παραθέσω το πτωχό μου γεύμα; Πώς να χορτάσω με τις μικρές δυνατότητες του λόγου μου την άπληστο κοιλία της ακοής σας; Πώς θα επαρκέσει γλώσσα πτωχή να ευφράνει τόσον λαό; Ή, για να χρησιμοποιήσω επίκαιρα τα λόγια των Αποστόλων: «Πόθεν ημίν εν ερημία άρτοι τοσούτοι;», ώστε πάλλιν ο πλούσιος Δεσπότης, απαλλάσσοντας από την πτωχεία, να χαρίσει την αφθονία;

«Ηκολούθει», λέγει, «όχλος πολύς τω Σωτήρι». Ακολουθούν τον ποιμένα τα πρόβατα, οι ασθενείς τον διώκτη των ασθενειών τους, οι δούλοι τον ελευθερωτήν των ψυχών. Ευρήκαν μίαν οδόν απλανή, και όλοι σ' αυτή συνέρρεαν. Όποιος ήθελε τον ακολουθούσε, ο άρρωστος απηλλάσσετο από το νόσημά του. Είχε αναβλύσει πηγή φιλανθρωπίας και όλοι απελάμβαναν.

Απορροφημένοι, λοιπόν, παρέτειναν την οδοιπορία μέχρι την έρημο. Τον παλαιό καιρό, όταν ο Θεός νομοθετούσε δια του Μωϋσέως στην έρημο, είχε περιβάλει το όρος Σινά με φωτιά, και οι φλόγες εξηκοντίζοντο στον ουρανό. Φόβος και ζόφος μαζί με σάλπιγγες και αλαλαγμούς κατέπλητταν εκείνους που παρακολουθούσαν. Αλλά τώρα ο Δεσπότης, αφήνοντας τον φόβο, περιεβλήθη μορφήν δούλου, δεικνύοντας τη φιλανθρωπία του με την πρόσληψη ανθρωπίνης φύσεως. Και παλαιά μεν η γη είχε ακούσει: «Εξαγαγέτω η γη βοτάνην χόρτου», ενώ τώρα την τράπεζα που εστρώθη στο έδαφος, την γεμίζει με αγαθά ο ίδιος ο Δεσπότης.

Παίρνοντας λοιπόν ο Κύριος τους ιχθύς, αφού εστράφη προς τον ουρανό τους ευλόγησε. Άραγε ζητεί ωσάν να έχει ανάγκη; Άραγε υψώνοντας το βλέμμα καλεί σε

βοήθεια τον ουρανό; Αραγε από αλλού αντλεί τη δύναμη της ευεργεσίας, και δίδει λαβή στον Άρειο, και οπλίζει τη γλώσσα του Ευνομίου για να εκτοξεύσουν τις βλασφημίες τους κατά του Υιού; Όχι βέβαια, αλλά προλαμβάνει τα εγκλήματα των Ιουδαίων. Επειδή ο Ιουδαίος πάντοτε ερευνά για αιτίες, και από αυτά που απολαμβάνει αλιευει κατηγορίες. Επειδή λοιπόν κάποτε ο Θεός χορήγησε στην έρημο το μάννα στους Ισραηλίτες, και σε εκείνους που εβάδιζαν στη γη είχε απλώσει ουράνια τράπεζα, και έδίδαξε την πέτρα να μιμηθεί τα νέφη εξάγοντας ύδωρ απ' αυτήν, ήκουσε δε, αντί για ευχαριστίες, λόγια αγάριστα: «Επεί επάταξε πέτραν και έρρευσαν ύδατα, μη και άρτον δύναται δούναι;» — έπειδη εκτύπησε τον βράχο και εξεχύθησαν ύδατα, μήπως ημπορεί να μας δώσει και άρτο; Γι' αυτό λοιπόν ο Χριστός στα εγγόνια τους, για να μην πάρουν το μέγεθος του θαύματος σαν πρόφαση για συκοφαντία, ότι προσπαθεί δήθεν να δείξει ότι είναι μεγαλύτερος αυτός από τον Πατέρα, και επινοήσουν πάλι τη συνηθισμένη συκοφαντία της αντιθεΐας, αναθέτει το κατόρθωμα στον Πατέρα, υψώνοντας το βλέμμα στον ουρανό, αρπάζοντας την κατηγορία από τις ιουδαϊκές γλώσσες. Διότι έτσι μεταχειρίζεται πάντοτε ο Χριστός τις ιουδαϊκές πονηρίες. Έτσι τότε που εθεράπευσε τον λεπρό και εκήρυξε με εξουσία τη φυγή του πάθους, παρέπεμψε στο νόμο αυτόν που ηλευθερώθη από τη νόσο, λέγοντας: «προσένεγκε το δώρον σου τω ιερεί εις μαρτύριον» — ας γίνει δηλαδή μάρτυρας της θεραπείας ο νόμος και ας φραγεί η γλώσσα της παρανομίας. Γι' αυτό και τώρα υψώνει το βλέμμα στον ουρανό, αποστομώνοντας τον κατήγορο της αντιθεΐας. Αλλά εκτός αυτού και εκπαιδεύοντας τους ανθρώπους που κάθονται για φαγητό, να γνωρίζουν καλά τον αίτιο της απολαύσεως. Επειδή είναι ομολογία το να βλέπει κανείς στον ουρανό.

«Λαβών τοίνυν τους άρτους, έδωκε τοις μαθηταίς δούναι τοις όχλοις. Και έφαγον πάντες και εχορτάσθησαν». Ω, τι πράγματα συνέβαιναν τότε! Οι άρτοι εγεννούσαν άρτους, και εγέμιζαν τα χορταρένια τραπέζια αυτοσχέδιες τροφές. Άρτοι ελεύθεροι από γεωργικούς ιδρώτες, που δεν εβλάστησαν από στάχια, αλλά άνθησαν από χέρια Δεσποτικά, μολονότι πολλά προϋποθέτει η ανθρώπινη τροφή: το όργωμα της γης, τη σπορά από τους γεωργούς, τη μεταβολή των αέρων σε νέφη, τη γέννηση βροχής, την κατάλληλη υγρασία γης και ατμοσφαιρας, τις αλλαγές θερμοκρασίας, τις εναλλαγές της σελήνης, τις νύκτες με τα αστέρια που τρεμοσβήνουν, τη βλάστηση των σταχιών, την έγκαιρη ωρίμανση των καρπών, την ταλαιπωρία του αλωνίσματος, τη συνεργασία του μύλου, την αφαίρεση του περιττού, το έντεχνο πλάσιμο και την απαραίτητη συμμετοχή της φωτιάς. Αυτά τα πραγματοποιήσε τώρα όλα μαζί ο Κύριος μόνο με το άγγιγμα του χεριού του, αφού παρευρίσκετο εμπρός τους αυτός που διεγείρει την κοιλία της γης προς καρποφορίαν. Παρευρίσκετο αυτός που περιβάλλει τον ουρανό με νεφέλες. Παρευρίσκετο αυτός που έχει δωρίσει στους θνητούς τη σοφία της τέχνης. Παρευρίσκετο «ο φέρων άπαντα τω ρήματι του στόματος αυτού».

Παρευρίσκετο εκεί επιβεβαιώνοντας την παρουσία του με τη σάρκα που εφορούσε. Έδειξε με ένα θαύμα ποιος είναι αυτός που κρατά τα ηνία της κτίσεως. Έλυσε το παλαιό έγκλημα των Ιουδαίων και το αχόρταστο πάθος τους. Δεν θα ημπορούσαν πλέον να λέγουν «μη και άρτον δύναται δούναι;».

Ιδού ότι και με άρτους εγέμισαν την έρημο. Ας διδάξει, Ιουδαίε, η συγγένεια των θαυμάτων ποιος είχε χορηγήσει και εκείνα. «Και έφαγον», λέγει, «και εχορτάσθησαν, και ήραν το περισσεύον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις». Ισάριθμα με τους Αποστόλους τα κοφίνια, ώστε ο καθένας τους βαστάζοντας από ένα να έχει τον κόπο μάρτυρα του θαύματος. Και ο ώμος με την αίσθηση της τριβής να εκπαιδεύσει προς συνειδητοποίηση του γεγονότος, ο δε κόπος να εξασφαλίζει τη μνήμη, για να μη θεωρήσουν φαντασία αυτό που είδαν, και βυθιστούν σε λογισμούς από το μέγεθος του θαύματος. Και επειδή ο νους δεν επαρκεί για να αντκρύσει με τους δικούς του

οφθαλμούς το παράδοξο θαύμα, να μη γεννήσει σιγά – σιγά την υποψία πως ήταν όνειρο το γεγονός. Παρατείνει τη μνήμη του γεγονότος με το πλήθος των περισσευμάτων, ώστε καθημερινώς η βρώση, διδάσκοντας τη γνώση, να διεγείρει τη μνήμη.

Δέξου, παρακαλώ, τον άλλον Ευαγγελιστή, συνήγορο των λεγομένων να λέγει: «ην γαρ η καρδία αυτών πεπωρωμένη, και ου συνήκαν (δεν συνειδητοποιήσαν δηλαδή) επί τοίς άρτοις». Φανερώνει το πάθος, για να κηρύξει το θαύμα. Διότι είναι μεγάλο το να φθάσουν πέντε μόνον άρτοι για τόσες χιλιάδες. Όμως το να μείνουν και τόσα πολλά περισσεύματα, όχι μόνον στους μαθητάς εγεννούσε τη μνήμη του θαύματος, αλλά φανέρωνε και τη δύναμη εκείνου που το πραγματοποίησε. Επειδή, αν τους έδιδε όσο είχαν ανάγκη, θα ενοθεύετο η χάρις της φιλοτιμίας του, και κάνοντας αυτό, δεν θα είχε γίνει σαφές πως είναι ο Κύριος του παντός, αφού υπηρέτησε μόνο την ανάγκη. Ενώ τώρα που η δωρεά έγινε ευρύτερη από την ανάγκη, μαρτυρεί την εξουσία Εκείνου που τη χορήγησε.

Ας μάθωμε και από άλλου σαφώς αυτό που λέγω: Κάποτε εδίδετο στους Ισραηλίτες το μάννα δια μέσου του Μωϋσέως. Αλλά επειδή αυτός που διακονούσε το θαύμα ήταν δούλος, μαζί μ' αυτόν ήταν και το δώρο υποδουλωμένο στην ανάγκη, αφού το περιττόν εξηφανίζετο. Και όποιο χέρι αρρώσταινε από απληστία, την ώρα της συλλογής, υπεχρέωνε και το δώρο να αρρωστήσει μαζί του. Ο ουρανός έστελνε κάτω στους Ιουδαίους την τροφή με μέτρο, και ο χρόνος υπερνικούσε το δώρο, και είχε προθεσμία η χάρις. Επειδή καθώς τελειώνε η πορεία στην έρημο, υπέδειξε πλέον και η γη τον φυσικόν άρτον. Τότε έπαυσε το μάννα, και το ταμείο του ουρανού για τους ανθρώπους έκλεισε.

Μετάφερε το νου σου σε άλλον υπηρέτη, ο οποίος διετάχθη να θαυματουργήσει με προθεσμία. Ο μέγας Ηλίας, που στέρωσε τον ουρανό με όρκο, συνεκράτησε τον αέρα με τα χείλη, και με τη φωνή κατεδίκασε σε αργία την κτίση. Αυτός έπεισε της φιλοξένου χήρας το έλαιο να μετατραπεί σε πηγή, και το ολίγον αλεύρι δεν ολιγόστευε μαζί με τον χρόνο, αλλά όσο κατανάλωνε η φύσις, τόσο αντικαθιστούσε η χάρις. Όταν ήλθε η βροχή, έκανε πτερά και το δώρο του Ηλία. Υπηρετούσε, διακονούσε δουλικώς και όχι από κάποια κυριαρχική φιλοτιμία. Γι' αυτό τώρα ο Κύριος πολλαπλασιάζει δυσανάλογα με την ανάγκη, φανερώνοντας την εξουσία του, και δίδοντας σε όλους να καταλάβουν ποιος είναι «ο διδούς την τροφήν πάση σαρκί».

Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν. _

Όσιος Αρσένιος εν Πάρω

Γεννήθηκε στα Ιωάννινα το 1800 από ευσεβείς γονείς. Στο βάπτισμα έλαβε το όνομα Αθανάσιος. Μικρός ορφάνεψε αλλά κατάφερε να μορφωθεί καλά στην περίφημη Σχολή των Κυδωνιών της Μικράς Ασίας, έχοντας εξαιρετους δασκάλους, μεταξύ των οποίων τον ιερομόναχο Γρηγόριο Σαράφη.

Δεκαπεντάχρονος αναχώρησε για το Άγιον Όρος, μαζί με τον ονομαστό Γέροντά του Δανιήλ από τη Ζαγορά του Πηλίου, «προς ησυχίαν και άσκησιν». Αφού δοκιμάστηκε, έλαβε το μέγα και αγγελικό σχήμα και ονομάστηκε Αρσένιος. Μετά από μία εξαετία, αναγκάστηκε ν' αφήσει τον φίλτατο Άθωνα, επειδή πολλά σκάνδαλα είχαν δημιουργηθεί από αμαθείς μοναχούς που έλεγαν πως δεν επιτρέπεται να μεταλαμβάνουν συχνά.

Νέοι τόποι παραμονής του ήταν η μονή Πεντέλης Αττικής, η μονή Λογγοβάρδας Πάρου, η Σίκινος και η Φολέγανδρος. Στη Φολέγανδρο ο όσιος χειροτονήθηκε διάκονος και, επειδή υπήρχε έλλειψη δασκάλων, για αρκετά έτη δίδαξε εκεί «όχι μόνον τα γράμματα, αλλά και τας αρετάς» και πολύ αγαπήθηκε από τους κατοίκους της. Μετά την κοίμηση και ανακομιδή των λειψάνων του Γέροντός του επέστρεψε με τα οστά του στο Άγιον Όρος, στάθμευσε στην Πάρο για να λάβει ευχές αγίων Γερόντων και παρέμεινε μόνιμα. Έγινε αδελφός της μονής του Αγίου Γεωργίου, χειροτονήθηκε ιερέυς, εξελέγη ηγούμενος και διακρίθηκε σε όλες τις αρετές. Απέκτησε φήμη διακριτικού πνευματικού και έρχονταν να εξομολογηθούν σε αυτόν από όλη την Ελλάδα μοναχοί και λαϊκοί.

Προείδε το τέλος του και εκοιμήθη την ίδια ημερομηνία που γεννήθηκε, την 1 Ιανουαρίου 1877, στη μονή Μεταμορφώσεως Χριστού – Δάσους στην Πάρο. Οι τελευταίες του λέξεις ήταν: «Σός ειμί εγώ, Κύριε, σώσον με, ότι τα δικαιώματά σου εξεζήτησα». Στη μονή αυτή είναι θησαυρισμένα τα ιερά του λείψανα, ο τάφος του και μεγάλος ναός προς τιμή του. Η ανακομιδή των λειψάνων του έγινε το 1938. Η επίσημη αναγνώρισή του ως αγίου έγινε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο το 1967. Μέρος του τιμίου λειψάνου του υπάρχει στη μονή Διονυσίου.

Ο όσιος Αρσένιος αξιώθηκε από τον Θεό του μεγάλου χαρίσματος να ενεργεί θαύματα απ' όταν ήταν σε αυτή τη ζωή. Αλλά και μετά τη μακαρία κοίμησή του πολλά εποίησε και ποιεί.

Ο βίος του γράφηκε από τον μακαριστό ηγούμενο της Λογγοβάρδας αρχιμ. Φιλόθεο Ζερβάκο. Η ακολουθία και ο Παρακλητικός Κανόνας του από τον μοναχό Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη και νεώτερη από τον Χ. Μ. Μπούσια.

Η μνήμη του τιμάται στις 31 Ιανουαρίου και στις 18 Αυγούστου, ημερομηνία ανακομιδής των τιμών λειψάνων του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

23 Αυγούστου	Παρασκευή	7- 9:30 π.μ Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Εννιάμερα της Παναγίας. Αγίου Ιερομάρτυρος Ειρηναίου Επισκόπου Λαγδούνου.
24 Αυγούστου	Σάββατο	7- 9:30 π.μ Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, Αγίου Διονυσίου αρχιεπισκόπου Αιγίνης του εν Ζακύνθω.